

XXIII.

ДА НЕ ВРЪЩАШЪ ЗЛО, ЗА ЗЛО.

Истина, мъчно е да побѣди чловѣкъ собственжтъ си природа, и да ся проти-ви на себе-си, обаче нищо друго не може да ны стори на Бога толкова мили, колкото любовта, която показуваме на онія, които ны не навиждатъ и чинатъ пакость. Непрїятелите, който ны гонатъ и не навиждатъ, повече ни чинатъ добро, а не зло, защото ни показуватъ погрѣшкѣтъ и смиряватъ ни гордостьтъ. Не треба за никакви уврежденія да си отмъщаваме, нито да си обезпокоюваме внутреностьтъ, защото; както огънь съ огънь не може да ся угъси, тѣй и увреда съ увреда не може нивга да ся примири, а съ кротостьтъ и найсверепите ся окротяватъ и ны ставаатъ прїатели. Както що е Богъ возлюбилъ чловѣка и прїель на себе-си чловѣческѣтъ плоть и немощь: тѣй и чловѣкъ Хрїстіанинъ, който е исполненъ съ Духъ Божій, треба да е на ближните си благъ, кротакъ, милостивъ, долготерпѣливъ и участникъ въ бѣдыте имъ, спорянъ, и отмъстителанъ, отъ ко-ражда враждата, която е против-